

Βήμα τρίτο: Οι ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες αναλαμβάνουν δράση. Μετά τις αποφάσεις των συνελεύσεων να στηρίξουν την απεργία σε ποσοστό 92%, συγκαλείται στην Αθήνα η συνέλευση των προέδρων. Μόνη αρμοδιότητα του οργάνου αυτού είναι να συγκεντρώνει τις αποφάσεις των τοπικών Ενώσεων. Πρόκειται για σύσκεψη εξουσιοδοτημένων εκπροσώπων που μεταφέρουν στο σώμα τις αποφάσεις που έχουν ήδη ληφθεί από τις συνελεύσεις. Δεν προβλέπεται δηλαδή από τον καταστατικό ρόλο της συνέλευσης των προέδρων να παίρνει θέση πάνω σε ερωτήματα που δεν έχουν ήδη τεθεί και απαντηθεί στις τοπικές Ενώσεις. Ήταν συνεπώς αναπόφευκτο πως η απόφαση της συνέλευσης των προέδρων θα ήταν ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ. Εκτός αν.....εκτός αν η πλειοψηφία του Δ.Σ. της Ο.Λ.Μ.Ε. καταφέρει να κάνει ένα επαίσχυντο πραξικόπημα, πρωτοφανές στα συνδικαλιστικά χρονικά του κλάδου. Το απόγευμα της ημέρας εκείνης συνέρχεται το Δ.Σ. της Ο.Λ.Μ.Ε. και αποφασίζει κατά πλειοψηφία να προτείνει στη συνέλευση των προέδρων την καταπάτηση της καταστατικής αρχής λειτουργίας της. Οι παρατάξεις ΣΥΝ.ΕΚ., ΔΑΚΕ, ΠΑΣΚΕ προτείνουν στους προέδρους να προχωρήσουν σε ΔΥΟ ψηφοφορίες, μια για την πρόταση της απεργίας και μια δεύτερη για το αν υπάρχουν οι όροι και οι προϋποθέσεις ώστε να πραγματοποιηθεί η απεργία. Την πρώτη θέση στο πάνθεον των ξεπουλημένων παρατάξεων του Δ.Σ. καταλαμβάνει δικαιωματικά η ΣΥΝ.ΕΚ., η συνδικαλιστική παράταξη του Σφύριζα, καθώς, αφενός όλο το προηγούμενο διάστημα δήλωνε σε όλους τους τόνους τη στήριξή της στην απεργία, διαβεβαιώνοντας τα ριζοσπαστικά κομμάτια του κλάδου πως μπορούν να υπολογίζουν σε αυτούς και αφετέρου γιατί, όπως λένε οι κακές γλώσσες, η φαινή ιδέα της διπλής ψηφοφορίας ήταν έμπνευσης Σφύριζα. Και ήταν προϊόν πολιτικής επιλογής του κόμματος, όχι του συνδικαλιστικού του φορέα. Άλλωστε, τι χρειάζονται οι απεργίες διαρκείας, τώρα που ο Σφύριζα θα γίνει κυβέρνηση; Άσε που μπορεί να χαθούν και κάποια ψηφουλάκια των νοικοκυραίων της λαϊκής οικογένειας, όπως λέει και το ΠΑΜΕ, που από την αρχή ήταν αντίθετο στην απεργία, όπως σε κάθε απεργία διαρκείας των εκπαιδευτικών, όπως σε κάθε αγώνα που δεν ελέγχει και γι' αυτό υπάρχει κίνδυνος να γίνει απειλητικός για το σύστημα της κυριαρχίας. Για τη ΔΑΚΕ και την ΠΑΣΚΕ τι να πει κανείς; Ποιος ήταν τόσο αφελής ώστε να εμπιστευτεί τις αγωνιστικές διαθέσεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού; Για να επιστρέψουμε στην αφήγηση της ιστορίας (για αγρίους) εκείνης της μοιραίας ημέρας, στη συνέλευση των προέδρων τίθεται σε ψηφοφορία η πρόταση της διπλής ψηφοφορίας. Όσοι-ες από τους προέδρους έχουν στοιχειώδη τσίπα την καταψηφίζουν, δηλώνοντας πως δεν έχουν την εξουσιοδότηση από τις συνελεύσεις τους να απαντήσουν στο δεύτερο ερώτημα. Δυστυχώς μειοψηφούν. Η διπλή ψηφοφορία γίνεται και μεγάλο ποσοστό, ακριβώς επειδή δεν έχουν την εξουσιοδότηση που λέγαμε, ψηφίζει λευκό. Για να γίνει όμως η απεργία χρειάζεται αυξημένη πλειοψηφία θετικών ψήφων και τα λευκά δεν αφαιρούνται από τον υπολογισμό. Έτσι η απεργία αναστέλλεται, παρότι είναι ψηφισμένη με συντριπτική πλειοψηφία. Μαγικό;

Εκεί που απέτυχαν οι δύο πρώτες γραμμές άμυνας του συστήματος, θριάμβευσε η τρίτη. Ο ξεπουλημένος, κομματικός, γραφειοκρατικός συνδικαλισμός. Εγγύηση ποιότητας!

Για αυτά που μας περιμένουν...

...και δεν απέχουν πολύ. Χιλιάδες αναπληρωτές που απολύονται κάθε Ιούνη δε θα ξαναπροσληφθούν στο δημόσιο σχολείο. Ακούγεται επίσης ότι όσοι εκπαιδευτικοί προσλαμβάνονται στο εξής σε δομές του υπουργείου παιδείας ή σε σχολεία, θα εργάζονται μέσω ΕΣΠΑ και με μπλοκάκι, με αποτέλεσμα να αμείβονται εντελώς εξευτελιστικά. Παρά τις διαβεβαιώσεις και τον καθησυχασμό της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, χιλιάδες μόνιμοι θα απολυθούν, αφού θα «αποδειχτεί» πως είναι υπεράριθμοι παντού. Φάνηκαν οι προθέσεις του υπουργείου από τον υπολογισμό των κενών και πλεονασμάτων που δημοσιοποιεί ανά νομό, ακυρώνοντας τους υπολογισμούς των υπηρεσιακών συμβουλίων. Χιλιάδες εκπαιδευτικοί θα αναγκαστούν σε υποχρεωτική μετάθεση για να καλύψουν τα κενά που κάλυπταν οι αναπληρωτές. Και οι αναπληρωτές, στη μεγάλη τους πλειοψηφία, δεν εργάζονταν όπως φανταζόμαστε στα σχολεία των μεγάλων πόλεων.

Έρχεται η αξιολόγηση, δεύτερο όχημα απολύσεων. Οι εκπαιδευτικοί θα κληθούν να σκύψουν το κεφάλι και να πειθαρχούν στις εντολές της διοίκησης χωρίς δεύτερη κουβέντα. Θα φιμωθεί η ελεύθερη διδασκαλία και έκφραση γνώμης, θα καλλιεργηθούν τα πιο ταπεινά ανταγωνιστικά ένστικτα μεταξύ συναδέλφων, θα επιπλεύσουν οι υποταγμένοι, γλείφτες, μωροφιλόδοξοι και ανταγωνιστικότεροι εκπαιδευτικοί, δηλαδή η χειρότερη κατηγορία που συναντά κανείς στα σχολεία. Για τους υπόλοιπους: ανταμοιβή η μισθολογική στασιμότητα και σε βάθος χρόνου η απόλυση. Μαζί με την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, ίσως και πριν από αυτήν, έρχεται η

αξιολόγηση των σχολείων. Σχολεία «καλά», που ανταμείβονται με συνέχιση της χρηματοδότησής τους και σχολεία «κακά», που έχουν να διαλέξουν ανάμεσα στη χρηματοδότησή τους από ιδιώτες και ύστερα την ιδιωτικοποίησή τους ή στο κλείσιμο. Εξαιρετικό μοντέλο, δοκιμασμένο σε Αγγλία και Η.Π.Α.. Κατάφερε επιτέλους να καταργήσει την παρωχημένη ισότητα στη μάθηση για τα παιδιά πλουσίων και φτωχών. Οι φτωχοί δε χρειάζονται σχολεία και γράμματα, να πάνε να δουλέψουν οι αχαϊρευτοί, χωρίς γράμματα είναι και πιο φτηνοί.

Έρχονται και οι μεταρρυθμίσεις στα λύκεια. Καιρό είχαμε να τα μεταρρυθμίσουμε. Νέο Γενικό Λύκειο για λίγους, αφού είναι «πρωτοφανή τα νούμερα των παιδιών που τελειώνουν Γενικό Λύκειο στην Ελλάδα, σε σύγκριση με την προηγμένη Ευρώπη». Εξετάσεις πανελλαδικού επιπέδου από την πρώτη Λυκείου. Όσοι και όσες εκπαιδευτικοί φροντίζαμε να βάζουμε θέματα τέτοια ώστε οι μαθητές και οι μαθήτριές μας και προάγονται και να τελειώνουν, αν είναι δυνατό, όλες και όλοι το Λύκειο, να τα ξεχάσουμε αυτά που ξέραμε. Τώρα τα θέματα θα τα στέλνει το Υπουργείο, που θα φροντίζει να αποφοιτούν μόνο οι Άξιοι. Και οι υπόλοιποι; Αν ντε και καλά θέλουν να συνεχίσουν το σχολείο, θα οδηγούνται μαζικά στο νέο Τεχνολογικό Λύκειο. Εκεί κουμάντο θα κάνουν οι τοπικοί εταίροι, οι δήμοι, τα μικρά και τα μεγάλα αφεντικά, που θα καθορίζουν το πρόγραμμα σπουδών ανάλογα με τις ανάγκες της αγοράς. Το Τεχνολογικό Λύκειο θα παρέχει επίσης «μαθητεία», δηλαδή τζάμπα εργασία για τα εν λόγω μικρά και μεγάλα αφεντικά. Όλα σε τάξη. Εκτός από τις ανάγκες των μαθητών και της κοινωνίας.

Τι μπορούμε να κάνουμε;

Σε κάθε περίπτωση ο κλάδος δεν είναι δυνατό να περιμένει την επίθεση όντας σε καθεστώς επιστράτευσης. Όταν κάποιοι από μας λάβουν τις πρώτες απολύσεις και τις εντολές μετακίνησης, τι θα πει το συνδικάτο; «Σε συμπονώ, συναδέλφισσα-ε αλλά δεν ευκαιρούμε να κηρύξουμε απεργία, καθότι επιστρατευμένοι;» Θα αφήσουμε μόνους τους απολυμένους να ψάχνουν το δίκιο τους στα πουλημένα δικαστικά όργανα; Η επιστράτευση πρέπει να σπάσει εδώ και τώρα. Με τον τρόπο με τον οποίο έπρεπε να σπάσει από την πρώτη στιγμή. Να συγκληθούν μαζικές γενικές συνελεύσεις σε κάθε ΕΛΜΕ, στις οποίες να καταθέσουμε τα φύλλα πορείας και την απόφαση καθενός-μιας από μας να μην πειθαρχήσει στην επιστράτευση και να απεργήσει. Να μετρηθούμε να δούμε πόσοι-ες είμαστε. Και να πιέσουμε το συνδικάτο να κηρύξει απεργία. Θα τολμήσει ξανά να αγνοήσει τις αποφάσεις της βάσης;

Με ποιο συνδικάτο;

Το ζήτημα της γραφειοκρατικοποίησης του συνδικάτου δεν είναι ένα ευκαιριακό πρόβλημα που οφείλεται στους πολιτικούς συσχετισμούς στο Δ.Σ. της Ομοσπονδίας, παρότι η πλειοψηφία του Δ.Σ. συμβουλίου της ΟΛΜΕ και οι πρόεδροι που αγνόησαν τις συνελεύσεις θα έπρεπε να έχουν παραιτηθεί την ίδια μέρα. Η ρίζα του προβλήματος βρίσκεται κατά τη γνώμη μας στην ίδια την καταστατική δομή του συνδικάτου. Η δομή αυτή είναι απαραίτητο να αλλάξει. Τα καταστατικά των σωματείων δεν είναι ιερές αγελάδες, οφείλουν να προσαρμόζονται στις ανάγκες της βάσης των εργαζομένων. Όλοι και όλες, και τα πιο ριζοσπαστικά και αγωνιστικά κομμάτια του κλάδου, είναι καλό να μπουν στη διαδικασία να αμφισβητήσουν παγιωμένες αντιλήψεις που έχουν βλάψει τη συσπείρωση του κόσμου.

Προτεραιότητα του ομοσπονδιακού χαρακτήρα του σωματείου, κατάργηση του διοικητικού ρόλου του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ. Το ολιγομελές Δ.Σ. του συνδικάτου είναι χρήσιμο μόνο αν λειτουργεί ως μια οργανωτική γραμματεία, χωρίς ρόλο εισηγητικό ή τη δυνατότητα λήψης αποφάσεων. Το συνδικάτο θα γίνει πραγματικά δημοκρατικό αν το πρώτο βήμα σε κάθε απόφαση είναι η σύγκληση τοπικών συνελεύσεων, όχι η εισήγηση του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ. Το σώμα που σήμερα είναι η συνέλευση των προέδρων είναι καταλληλότερο όργανο συντονισμού των αποφάσεων των τοπικών συνελεύσεων. Προτείνουμε οι εκπρόσωποι στο σώμα αυτό να πάψουν να είναι οι πρόεδροι αλλά να είναι ανακλητοί εκπρόσωποι της κάθε συνέλευσης. Οι πρόεδροι, όπως είδαμε στο πρόσφατο γκραν γκινιόλ της απεργίας, συχνά παίζουν πολιτικά παιχνίδια ανεξάρτητα από τις εντολές των συνελεύσεων που θεωρητικά εκπροσωπούν. Ο καιρός που τα ευέλκτα Δ.Σ. ήταν χρήσιμα στις διαπραγματεύσεις με την κυβέρνηση έχει παρέλθει ανεπιστρεπτή. Τώρα ο ρόλος του συνδικάτου είναι να οργανώνει τους αγώνες, όχι να παριστάνει τον «κοινωνικό εταίρο» και είναι καλό να λάβει και την οργανωτική μορφή που εξυπηρετεί το ρόλο αυτό. Τώρα είναι η στιγμή να μιλήσουμε για

